

кримінально-виконавчій діяльності України та пов'язані із застосуванням зазначених у законі примусових заходів безпеки до ув'язнених під варту і засуджених до позбавлення волі, а саме тих, що стосуються:

- виду спеціального засобу, часу початку та інтенсивності його застосування до осіб, які тримаються в СІЗО або КВУ закритого типу;
- форми, змісту та об'єму попередження персоналу ДКВС України про застосування до ув'язнених під варту або засуджених заходів безпеки.

Суть цієї проблеми полягає у тому, що чинне законодавство України у сфері кримінально-виконавчої діяльності не досить чітко дає відповіді на зазначені вище питання. Зокрема, у ст. 18 Закону України «Про попереднє ув'язнення» визначено, що вид спеціального засобу, час початку та інтенсивність його застосування визначається з урахуванням обставин, що склалися, характеру правопорушення і особи правопорушника.

У той самий час, у зазначеному законі жодного слова не сказано про ці обставини, що обумовлює необхідність їх дослідження на теоретичному та прикладному рівнях.

Список використаних джерел:

1. Про попереднє ув'язнення: Закон України від 30 травня 1993 року // Відомості Верховної ради України. – 1993. - № 35. – Ст. 30
2. Колб О.Г., Баран І.Л., Кузьмук Т.В. Заходи безпеки, що застосовуються до ув'язнених і засуджених в Україні (Спецкурс «Знай свої права»). – Луцьк: Волинська обласна організація спілки юристів України, 2001. – 19 с.
3. Правила застосування спеціальних засобів при охороні громадського порядку в Україні: затверджені Постановою Ради Міністрів РСР від 27 лютого 1994 року // Урядовий кур'єр. – 1991. - № 14-15. – С. 6-8.
4. Копотун І.М. Запобігання злочинам, що призводять до надзвичайних ситуацій у виправних колоніях: моногр./ Копотун І.М. – К.: ПП «Золоті ворота», 2013. – 472 с.
5. Службова книжка молодшого інспектора служби нагляду та безпеки у виправних колоніях. – К.: ДДУПВП, 2000. – 32 с.

СПЕЦІАЛЬНИЙ ЗАСІБ АКТИВНОЇ ОБОРОНИ – НАРУЧНИКИ, ЯК ВИД ПУБЛІЧНОГО МАЙНА, ЩО ВИКОРИСТОВУЄТЬСЯ ПРАЦІВНИКАМИ МІЛІЦІЇ ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ СВОЇХ ПОВНОВАЖЕНЬ

Паламарчук І.В., здобувач кафедри адміністративного права і процесу Національної академії внутрішніх справ

Адміністративно-правовий статус працівника міліції в сучасних умовах соціального розвитку і оновлення української правової системи вбачає інститут адміністративного права, зокрема більш конкретніше даний статус конкретизується наявністю прав і обов'язків закріплених законодавцем, як сукупність наявних правових можливостей необхідних для виконання покладених на працівника міліції та міліцію в цілому обов'язків. Однак виконання покладених на працівника міліції та міліцію в цілому обов'язків потребує використання ними певних «інструментів» нагально необхідних у їхній повсякденній діяльності.

Саме поняття «інструмент» (із латинської instrumentum – знаряддя) – суто технологічне поняття, яке означає технологічне оснащення (знаряддя або пристрій), які в процесі праці безпосередньо стикаються з предметом праці з метою зміни чи контролю його форми, стану, властивостей тощо [8]. Зокрема таке поняття як «інструмент» використовується в адміністративному праві Федеративній республіці Німеччині, досвід та ідеї науки якої у свою чергу перейняло і адміністративне право України [5].

Тому таким інструментом у адміністративно-правовому статусі працівника міліції та такого державного озброєного органу виконавчої влади як міліція, в цілому, є публічне майно, що використовується ним для виконання покладених на нього обов'язків, яке можна умовно поділити на: спеціальні засоби, рухоме та нерухоме майно і публічні грошові кошти. Хоча деякі вчені-дослідники адміністративісти у першій половині ХХ століття, висловлювали таке твердження, що майно яке використовується суспільством задля задоволення своїх потреб є «публічним», а майно яке використовується для служіння цілям державного управління є «адміністративним» [6, с. 54]. Однак, враховуючи твердження вчених минулого століття, все ж треба брати і до уваги швидкість технічного прогресу, який

у свою чергу набагато випереджає сучасну відповідність вітчизняного законодавства у регулюванні процесів, які супроводжується даним прогресом. В зв'язку з чим виникає необхідність детального розгляду такого виду публічного майна, що використовується працівниками міліції, задля виконання покладених на них обов'язків передбачених ст. 10 Закону України «Про міліцію» [1], як наручники, які відповідно до постанови Ради міністрів УРСР № 49 від 27.02.1991 року [2], відноситься до спеціальних засобів – активної оборони. Отже, порядок його застосування та правові підстави регламентується Законом України «Про міліцію» (далі – Законом) [1], зокрема статтями 12 і 14, та наказом МВС України від 20.08.2009 року № 181 [3].

Таким чином більш чітке тлумачення такого спеціального засобу активної оборони, дається у опису до деклараційного патенту на корисну модель, а саме наручники представляють собою вироби, які містять корпус, виконаний із двох частин, зв'язаних між собою за допомогою ланцюга, з'єднані за одне ціле з кожною частиною корпусу дугоподібні захвати, оснащені храповими зубцями, розмір яких забезпечує розміщення їх на зап'ястях рук, розміщені у відповідних частинах корпусу засоби фіксації кожного захвата, утворені підпружиненою поворотною засувкою, і отвір під ключ для взаємодії з засобами для фіксації. Таким чином дані спеціальні засоби активної оборони призначені для обмеження волі правопорушника, підозрюваного, обвинуваченого, засудженого [4].

Також тлумачення наручників дається у інших джерелах, а саме: наручники – це пристрій у вигляді двох кілець із замками (браслетів), з'єднаних між собою ланцюгом, що використовуються органами охорони правопорядку або військовими для обмеження дій затриманого. Наручники одягаються на кисті рук і в тій чи іншій мірі обмежують затриманого у свободі своїх дій [7].

Отже, наручники є тим самим публічним майном, яке використовується як інструмент для здійснення своїх повноважень працівниками міліції.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про міліцію» від 20.12.1990 № 565-ХІІ;
2. Постанова Ради Міністрів УРСР «Про затвердження Правил застосування спеціальних засобів при охороні громадського порядку в Українській РСР» від 27.02.1991 № 49;
3. Наказ МВС України від 20 серпня 2009 року № 181 «Про організацію діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань»;
4. Опис до деклараційного патенту на корисну модель Державного департаменту інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України (Україна, (19) UA, (11) 7686, (13) U, (51) 7 E05B75/00, (54) наручники) – С. 1;
5. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова) та ін. - К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007.-592 с.
6. Карадже-Искров Н.П. Публичные вещи. Выпуск первый. Издание Иркутской Секции Научных Работников. Иркутск. 1927. VII – 80 стр.;
7. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9D%D0%B0%D1%80%D1%83%D1%87%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B8>;
8. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D1%81%D1%82%D1%80%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82>.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС СУДДІВ УКРАЇНИ: ОСОБЛИВОСТІ ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Моркотун О.В., студент магістратури навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Кулик Т.О.

Питання притягнення до відповідальності суддів, як особливої категорії державних службовців – завжди найгостріший предмет обговорення громадськості будь-якої країни незалежно від її економічної формації, політичного режиму або державного устрою. Передусім звертається увага на ефективність механізму притягнення суддів до відповідальності за встановлені факти порушення ними закону, тобто системи, безпосередньо пов'язаної з рівнем довіри громадськості до суддівського корпусу та належної роботи судової системи.